LA ESTISORA

Sermo sense se furiós, pero pica y punxa: reparteix alguns clatellots y surras, está carregat de mentidas vestidas d'algunss trossos de veritat.

Escrit per un més embustero que un gos de dos nassos y més dormilega que una marmota y en prova d'aixó

ALLÁ VA BOLA

Comenso i escolteu bé
sino mai comensaré,
perque vos dich que será bó
aquest bosí de sermó.
Escolteume ciutadans
tan be'ls petits com els grans;
homes, donas, jovens, vellas
adresseu las orellas:
veniu los que'esteu pelats
que no diré disbarats.
Per que jo al qui diu mentida
ja sabeu que'l dono a dida,
i aquell que mourá scroll
dos creus li faré du al coll;
si be's cert que'n portem una,
que's mes grossa que la lluna.
Fills, hem de pendre pasiencia
per cumplir la penitencia,
jo també l'haig de portar,
i no men puch escapar,
pero bé, que hi voléu fé
si de creus tothom ne té.
Segons diuhen los diaris
tots al mon tenim contraris;
en tot lo género humá
a tothom sento queixá

ni hasta l'home mes poten
veureu que estiga conten;
hasta'l que es creu se mes fí
alguns hi troben que dí.

Si acás vols estalviá
diuhen «quin avaro que hi há»
si gastas a discreció
diuen qu'ets mal gastadó.

Si treballas amb excés
diuen te fam de dinés
i si acás treballás poch.
diuhen quin gandul jo't toc,
si no jugas per modestia
dihuen cá alló es una bestia,
arriba a ser jugadó
dirán quina perdició
i a voltes també s'enganyan,
que'ls que jugan també guanyan.

Si acás vols ser presumit
y vols aná ben vestit,
tot seguit sens murmurá:
jo aquell no sé com so fá.

Si't dol du la roba bona
ja't dihuen que no ets persona,
i amigo ja cal que corris
si no vols que't diguen norris.

Si acás rellotje no dus
dihuen qu'ets un avestrús
que per no gastar diners
no pots sabé quina hora es.

Que dus rellotje y es teu,
mols dihuen si encara'l deu
¡Verge Santa dels rosaris!!!
¡Ai quin mon d'estrafalaris!!!

Que un dia t'agafa set
i au te ficas te pet
dintre d'un establiment
sense tastá l'aiguardent;

Fas tan sols un petricó?
tot seguit quin borrachó...
te acostumarán a di
tots los que't veurán surtí.

Pasas per vora de un café
i l'entrari no't convé;
aquell que t'ha reparat
luego diu es un pelat.

Si hi acostumás a entrá
¿sabs lo que't sucseirá?
que sense veuret la bosa
te dirán qu'hi vas a mosa.

Que vas al teatro un día
per tenir un poch d'alegría,
i com que'ls días son frets
estás bé por dos ralets:
ni que se oposin alcaldes
dihuen com que hi entra de baldes,
que vols llevat dematí
també hi troben que dí.

Que t'agrada llevat tart
dihuen quin dropo, quin fart,
que vols anar pentinat
amb lo cap mitj arreglat
per anar un poch curiós;
dihuen ay, quin fastigós
porta la clencha molt llisa
i pot sé no du camisa.

I dels saraus ¿que'n dirém?
¿per quin cap comensarém?
per no semblá un joch de morra
valdrá més que hu deixem corra.

¡En quin temps hem arribat!
valgam la cua d'un gat!!!
això noi es horrorós,
batua'ls nasos d'un gos.

¡Cuantas cosas tinch que di
solsament parlant del vi!
¡Amb gran sentiment jo ploro
no pogué beure vi moro!

¡Sempre l'han de bateixá
per que siga cristiá!
¿Qué no es un gran sentiment
béuresel cart y dolent?

Vet aquí lo que pasa a Espanya
se'l beu bo lo qui no'l guanya,
hi ha home que hasta murmura
que es per mort de la malura.

Ah tontos, bé's veu ben net;
si no fessin pagar dret
amb dos quartos, si se opina,
podríam du mantellina.

Ya está tot vits masa clá
de set ens haurém d'escanyá,
dihuen ya ho arreglarém
pero encara trigarém
perque tením temps de sobra
i prometre no fa pobre;
quedem d'una manera
que'l mes calen es l'aigüera:
deixem passá'l vi per alt
avans no hi prenguessim mal,
que la culpa d'aquet mon
quins la tenen no sé qui son,
i avans no hi hagi un embull
valdrá més que girem full.
¡Qui pogués parlar ben cla.
de las cosas que hara hi ha!
sense averi gaires estiras,
si llogarian cadires,
Jesús i nostre Senyó;
doneume una inspiració
de poguer dir ab un grapat
un trossot de veritat!!!

¿I com es possible ferho
si també soch embustero?
Per més que prengui grans midas
a lo milló dich mentides.
¿Cuantas trobareu sense riure
que amb mentides han de viure?
De gitanes solament
ya'n conech jo mes de cent
que sense embrollas com fan
se moririan de fam
i ya si be's considera
gitanos d'altra manera
i si hem de parlá formals
al mon tots som animals...

menos lo que no ho vol sé
i s'ho creu de bona fé.

Ja podeu cavá pagesos
per mantenir als desentesos,
perque en aqueix mon traidó
tots voleu tenir rahó
i aquell que més vol garlá
es lo que te de callá.

¿Amb esta cuestió mateixa
qui es avuy lo que no's queixa?
Si mirém als teixidós
es un estat deplorós
lo treballá'ls interessa
pero may casi ni ha de pessa
i al cap de vall sucseheix
que la gana los envesteix.

I si mireu los blanqués
que la mitat no fan res?
¿I'ls sabaters més formals
que'l més honrat va descals?
I dels boters ¿qué'n direm?
també están en un estrem,
que hasta de terras remotas
aquí retornan las botas.
I si toquem gaires bassas,
fusters i mestres de casas;
la mitat del temps parats
com si fossin hisendats.

Ara miremse'ls manobras;
¿Ni han gaires de més pobres?

Cuan la feina no'ls arriba
se'n tenan de anar a la oliva,
i amb mil penas i amarguras
mantenen les criatures.

Los pintors vetu allá
ja poden ben mitj pasá
perque això ho sabeu de cert
el pintar como el querer.

Repareuse be'ls músichs
que sempre van ben bonichs
com que no espatllan gens l'eina
no's veu may la seva feyna,

i tots qui menos qui mes
arrosegan molts calés,
sería bon patriota
lo que va treure la nota;
diu que eran dos minadors;
pero jo no crech senyors
que això de «re mi» ¿Fa sol?
es un cuento mol bunyol.
Ara'ls barbes també's queixan
perque molts la barba's deixan;
hi ha qui diu: que no va al cel
lo que no's deixa forsa pél.
Ves que aquell que l'hi acomoda
s'ho deixa tot perque's gran moda,
¿Pero quins son los oficis
qu'avuy tenen beneficis?
¿Hi ha algú que's mengi un pollastre?

Si no que siga algún sastre.
Aquestos si fan cosa nova
se queden un poch de roba;
un tros de tu un tros d'aquest
fan roba p'el seu noyet;
pero jó no ho crech tan;
perque diu aquell refrán:
Sastres pobres que robeu
robeu que pobres sereu.
Ningú com los calderers
aquets si que'n fan de diners
remendan cuatre pahellas
te fan malbé las orellas,
fen ruido i fent soroll
que t'atipan fins al coll.
Los que's poden queixar menos
casi dehuen ser los serenos:
quin viure mes divertit
es perdre al estiu la nit:
Digam moro y jo m'afarto
i al dissapte a cobrar lo cuarto.
Be estan los municipals
i també'ls guarda rurals
aquestos portan bona vida,
ya son l'home de la dida:
sense patir fret ni caló
al camp ells fan lo cassó,
i sense quebrar las lleys
viuhen mol milló que'ls reys.
Ditxosos, Déu los mantingui
que cap desgracia no'ls vingui,
pero'l tot en general
si tinch de parlá formal,
jo os juro per ser qui soch
que hi ha una gana que treu foch.
Jo no sé si ho fa la esteria
que hi hagi tanta miseria
es un viurer massa trist;
això may ningú ho ha vist.
Pero'ns haurem de conformá
que això ya s'cabará.
Potse que arribará un día
que amb molta pau y alegría
sense que may s'enfadém
que tots felissos viurém.
Peró'm va di un polissón
que això será a l'altre mon,
¡Valgam Déu i Jesucrist...!
l'altre mont ningú l'ha vist.
Ara hi haurian de está be,
que tots tinguessim calé.
Que no mes alsant las barras.
ja ploguessin butifarras;
i que tots los empedrats
fossin coca i foradats
i que no mes dihen vina,
tinguessim una gallina.
I'ls carrers en lloch de fanch
tot se tornés menjá-blanch,
i que'ls barranchs que hi ha aquí
baixesin tots plens de vi.
Ara dispenseu si os plau
i amb aquesta a deu siau.

JA NO HI SÓ

Imps. Hospital, 19 «El Abanico»